

New poetry: dialectics and meaning

A structural approach to new Persian poetry

Navazollah Farhadi*

Abstract

Dialectic is an old word used throughout history and in different topics with different meanings. One of the meanings of dialectic, which is the basis of this research, is the process by which the reconciliation of opposites creates a third entity or concept. Based on this, fifteen poems by Nima and the poets after him have been examined and analyzed in the following essay. The mentioned examples have been selected from prominent poems such as "Ai Adamha" and "Zemestan", which have as many poetic indicators as possible that can be generalized to most of new poems, and also include different types of social, mystical, and philosophical and different styles of dialogues and introverted & extroverted monologues. Studies show that poets have used the dialectic process on a large scale for messaging and the secondary meaning of speech. Although in combining and reconciling the opposites, according to the taste and style of each poet and the necessity of the subject, they have benefited from different linguistic and semantic possibilities. Therefore, new poems have found a similar structure based on the three pillars of thesis, antithesis, and synthesis. The reader's consideration in this dialectical structure can facilitate their entry into the meaning depth of the poem (synthesis) through the concept-creating and meaning-creating combination of two external pillars (thesis and antithesis).

Keywords: Dialectic, Structure, New poetry, Meaning, Symbol.

* Assistant Professor, Department of Persian Language and Literature Education, Farhangian University, Tehran, Iran, Na.farhadi@cfu.ac.ir , farhadi.nyta.827@gmail.com

Date received: 30/11/2024, Date of acceptance: 14/03/2025

Introduction

Poets' focus on innovation and defamiliarization is one factor contributing to the artistic delay in the meaning of poetry. One way to break habits and overcome stereotypes is through dialectics; that is, creating a paradoxical space by combining dual oppositions, which leads to innovation in both technique and meaning. Dialectic is an old word used throughout history and in different topics with different meanings. One of the meanings of dialectic, which is the basis of this research, is the process by which the reconciliation of opposites creates a third entity or concept.

Materials & Methods

The widespread use of dialectics in classical Persian literature, which is rooted in the ancient Iranian beliefs in the duality of good and evil, has also found its way into modern Persian poetry on a broader scale and with a different technical-linguistic approach. Therefore, in this article, fifteen poems by Nima and poets after him have been studied and analyzed based on dialectics to reveal their practical and functional characteristics in modern poems. The aforementioned sample community has been selected from prominent poems such as "O People", "Winter", "Another Birth", "Bird in the Bag", "Flower and Breeze", "Call of Beginning", etc., which, as far as possible, have poetic characteristics that can be generalized to most modern and postmodern poems with various meanings and techniques.

Discussion & Result

These studies show that new poets have used the dialectical process on a large scale to convey messages and create secondary meanings in their poems, although they have used different linguistic and semantic possibilities in combining and reconciling opposites, depending on the taste and style of the poet and the requirements of the subject of the poem: Forough Farrokhzad uses the window glass to combine and separate two contradictory sides; Sohrab Sepehri, with intermediate phrases, connects semantic and linguistic contradictions related to objectivity and subjectivity; Shafiei Kadkani, by creating a dialogue between contradictory natures, guides the reader to the desired social synthesis; In poems such as "Bird in a Bag," dialectics is at the center of the discourse with contradictory composition and a concise approach, and in the works of Nima and Akhavan, concentric, circular

episodes based on dialectics repeat syntheses so that the poet's socio-political and unspeakable messages are highlighted by repeating symbolic meanings.

Conclusion

Despite the external diversity in the use of dialectics by contemporary poets, the widespread presence of dialectics in their poems has given these poems a similar structure based on the three pillars of thesis, antithesis, and synthesis. The reader's reflection on this dialectical structure can facilitate his or her entry into the poem's semantic deep structure (synthesis) through the concept-creating and meaning-making combination of the two external elements (thesis and antithesis). In the structure under discussion, the foundations of thesis and antithesis often have a symbolic function, which enables a principled and systematic hermeneutic reading of the syntheses resulting from their coherence; in other words, assuming a dialectical structure does not conflict with the hermeneutic readability of poems. Dialectics in classical poetry, especially ancient mystical texts, is a mysterious element of language that requires explanation and unraveling, while the increasing approach of modern poets to dialectics has made it a common and noticeable feature in the structure of most modern poems. Therefore, the combination of opposites (thesis and antithesis) in modern poetry is not only part of the difficulty and factors of the work's ambiguity, but is itself a strategy for guiding the reader to the underlying concepts, and the integration of thesis and antithesis becomes a means in the dialectical construction of the work, allowing the reader to achieve a secondary meaning (synthesis).

Bibliography

- Akhavan Sales, M. (1992). *Selection of Poems*. Tehran: Morvarid [In Persian]
- Banki, F. & Goharipour, M. (2008). "Dialectics and Meaning". *Cultural Research Journal*, (3)9, 67-88 [In Persian]
- Chamani, A. (2008). "The Dialectic Nature of Works of Art in Augustine's Thoughts". *Bagh-e-Nazar Monthly*, (10)5, 17-26 [In Persian]
- Cruse, D. A. (1995). *Lexical Semantics*. Cambridge University Press
- Farhadi, N. (2019). *A Sip of Life*. Tehran: Mi'ad Andisheh [In Persian]
- Farrokhzad, F. (2024). *Let us believe in the beginning of the cold season*. Taken from the electronic version of the site www.bayanbox.ir [In Persian]
- Farrokhzad, F. (1993). *Another Birth*. Tehran: Morvarid [In Persian]
- Folkieh, P. (1983). *Dialectics*, translated by Mustafa Rahimi. Tehran: Aghah [In Persian]

- Guthrie, D.B. (1998). *History of Greek Philosophy*, translated by Qavam Safari. Tehran: Fekr-e Rooz [In Persian]
- Hegel, G. W. F. (2008). *Masters and Servants*, translated by Hamid Enayat. Tehran: Kharazmi [In Persian]
- Hegel, G. W. F. (1977). *Phenomenology of Spirit*. tr: V. Miller, Oxford and New York, Oxford University Press
- Hegel, G. F. (1971). *Spirit of Christianity and Its Fate (Early Theological Writings)*. tr: T. M. Knox, University of Pennsylvania Press
- Heraclit E. (1931). *Doctrines Philosophasters*. tr: Solovine, Maurise. Alcan: Librairie Felix
- Houlgate, S. (2003) *Hegel's Phenomenology of Spirit (The Blackwell Guide to Continental Philosophy)*. Cornwall: Blackwell Publishing Ltd
- Jacobson, R. & Halle, E. (2002). *Fundamentals of Language*. The Hague: De Gruyter Mouton
- Jaspers, K. (1972). *Great Philosophers*, translated by Asadollah Mobasheri. Tehran: Niloufar [In Persian]
- Plato (2013). *Phaedrus*, tr: B. Jowett. Encyclopedia Britannica, Chicago, IL. www.gutenberg.org
- Khorasani, Sh. (2003). *The First Greek Philosophers*. Tehran: Elmi Va Farhangi [In Persian]
- Molavi, J. M. (1999). *The Sonnets of Shams-e Tabrizi*, by the efforts of Azizollah Kassab. Tehran: Mohammad [In Persian]
- Molavi, J. M. (1987). *The Spiritual Mathnawi*, edited by Reynold Nicholson. Tehran: Amir Kabir [In Persian]
- Nayeiry, M. et al. (2018). "Dialectical Similarities between Rumi and Hegel". *Quarterly Journal of Poetry Studies*, (3)10, 191-214 [In Persian]
- Nimayoshij (Esfandiari), A. (2009). *A Collection of Poems*. Tehran: Zarrin [In Persian]
- Rahimi, M. (2000). *Thinking Hafez*. Tehran: Nashr-e Now [In Persian]
- Rahimi, M. (2004). *Marx and His Shadows*. Tehran: Hermes [In Persian]
- Sepehri, S. (2010). *Another Garden Flower*, by Anahita Hosseinzadeh. Tehran: Ordibehesht [In Persian]
- Sepehri, S. (1967). *Green Volume*. Tehran: Soroush. Taken from the electronic version of the website www.zoon.ir [In Persian]
- Shafiei Kadkani, M. (2004). *The Song of Wind and Rain*. Tehran: Cheshme [In Persian]
- Shafiei Kadkani, M. (1971). *In the Alleys of the Gardens of Neshabour*. Tehran: Toos [In Persian]
- Shahbazi, A. (1991). "Criticism and Study of the Dialectical Contexts of Hafez's Sonnets". *Quarterly Journal of Literary Studies*, (71)18, 69-97 [In Persian]
- Shamloo, A. (2019). *Ibrahim in Fire*. Tehran: Negah [In Persian]
- Solomon, R. (1983). *In the Spirit of Hegel*. New York: Oxford University Press

شعر نو: دیالکتیک و معنا

نگرشی ساختارگرایانه به شعر نو فارسی

نواز الله فرهادی*

چکیده

دیالکتیک کلمه‌ای کهن است، که در طول تاریخ و در مباحث مختلف با معانی متفاوت به کار رفته است. یکی از معانی دیالکتیک که در جستار حاضر مبنای پژوهش قرار گرفته، فرایندی است، که از سازش اضداد چیز جدیدی پدیدمی‌آید و تجمیع دو نقیض به موجود یا مفهوم سومی دلالت می‌کند. بر این مبنا در جستار پیش رو تعداد پانزده سروده از نیمای و شاعران پس از وی بررسی و تحلیل شده است. جامعه نمونه یادشده از میان سروده‌های برجسته‌ای همچون *آی آدم‌ها* و *زمستان* برگزیده شده‌اند، که حتی‌المقدور هم از شاخص‌های شعری قابل تعمیم به اکثر اشعار نو و پس‌انیمایی برخوردار باشند و هم انواع مختلف اجتماعی، عرفانی و فلسفی به شیوه‌های متفاوت مناظره و منولوج‌های مختلف را دربرگیرند. بررسی‌ها نشان می‌دهد، سرایندگان، فرایند دیالکتیک را در مقیاسی گسترده برای پیام‌رسانی و معنی‌سازی ثانویه سخن به کار بسته‌اند، هر چند در تلفیق و سازش متضادها، حسب سلیقه و سبک سراینده و اقتضای موضوع سروده، از امکانات زبانی و معنایی متفاوت بهره جسته‌اند. این امر، انواع سروده‌های نو را واجد ریخت و ساختار مشابهی مبتنی بر سه رکنِ تز، آنتی‌تز و سنتز می‌سازد. تأمل خواننده در این ساختار دیالکتیک می‌تواند، ورود وی به ژرف‌ساخت معنایی سروده (سنتز) را از مسیر ترکیب مفهوم آفرین و معنا سازانه دو رکن بیرونی (تز و آنتی‌تز) تسهیل نماید.

کلیدواژه‌ها: دیالکتیک، ساختار، شعر نو، معنا، نماد.

* استادیار آموزش زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه فرهنگیان، تهران، ایران، Na.farhadi@cfu.ac.ir
farhadi.na.827@gmail.com

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۹/۱۰، تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۱۲/۲۴

۱. مقدمه

یکی از عوامل تأخیر معنا در شعر، اعم از نو و کهن، ذات ساخت‌شکنانه این آثار و رویکرد شاعران به ایجاد فراهنجار است، که همیشه کوشیده‌اند سخن‌های نو بیاورند و با حلاوت نوسخنی، کام خوانندگان را شیرین کنند. به این منظور، علاوه بر «چگونه گفتن» به نوآوری در «چه گفتن» نیز گراییده‌اند. برای مثال، فرخی سیستانی، محمود غزنوی را در کانون ستایش‌های افسانه‌گونش، جایگزین اسکندر و شخصیت‌های اسطوره‌ای می‌سازد، تا معنایی نوآورانه با سبکی نو بیافریند و سهراب سپهری قبله‌اش را به سوی گل سرخ و زمان نمازش را با اذان «باد بر سر گلدسته سرو» تنظیم می‌کند. یکی از راه‌های عادت‌زدایی و فرارفتن از کلیشه‌ها ایجاد فضایی پارادوکسیکال با آمیختن تقابل‌های دوگانه است، که به نوآوری توأمان در شگرد و معنا می‌انجامد. عناصر متباین و متناقض در چنین بستری، در همان حال که آشنایی‌زدایی و در نتیجه تفسیرطلبی اثر را باعث می‌شوند، محوری‌ترین نقش را در هدایت خواننده به لایه‌های ثانویه و دستیابی او به معانی زیرین سخن ایفا می‌کنند. لسینگ (Lessing) شاعر و فیلسوف آلمانی، در این زمینه می‌گوید: «حقیقت آنگاه روی می‌نماید، که شناخت تضادها ممکن شود و آن تضادها به ترکیب دیالکتیکی برسند» (یاسپرس، ۱۴۰۱: ۱۳۷). این ویژگی در متون مه‌آلود ادبی عرفانی کهن که حامل پیام‌های رازناک و انباشته از شطحیات و مفاهیم متناقض‌گونه است، نیز بنا به اصل «تبیین الاضداد باضدادها» کلید حل معمای متن می‌شود:

پس به ضد نور دانستی تو نور ضد، ضد را می‌نماید در صدور
که نظر بر نور بود آنگه به رنگ ضد به ضد پیدا بود چون روم و رنگ

(مولوی، ۱۳۶۶: ۵۶)

به نظر می‌رسد بن‌مایه اغلب نوسروده‌های غیر سستی بر همین ظرفیت زبانی استوار است و این ساخت‌شکنی معناساز، ساختار بسیاری از سروده‌های امروزی را بر پایه روابط دیالکتیکی عناصر درونی سامان می‌دهد. پژوهش حاضر با چنین پیش‌انگاشته‌ای بر آن است، تا پاسخی مبسوط و مستدل برای این پرسش بیابد که:

فضای پارادوکسیکال مبتنی بر روابط دیالکتیکی عناصر متباین، چگونه ساختار کلی اشعار امروزی را شکل می‌دهد؟ و برونداد تقابل یا تعامل این عناصر چه نقشی در تولید و تبیین معانی ثانویه این قبیل آثار ایفا می‌کند؟

۱.۱ پیشینه پژوهش

شعر به یک اعتبار هنری برخاسته از کاربرد ویژه زبان است و «زبان پدیده‌ای مبتنی بر تضاد درونی و تقابل دوگانه‌های سرشتین» (Jacobson, 2002: 53). از این رو، میان دیالکتیک و هنر شاعری پیوند و مناسبات نزدیکی وجود دارد، که پژوهندگان را به انجام تحقیقات قابل توجهی در این زمینه برانگیخته است، از جمله، مصطفی رحیمی در کتاب *حافظ/اندیشه* (۱۳۹۹) با تأمل در دیوان حافظ و تشریح مبانی و ابعاد دیالکتیکی اشعار وی، دیالکتیک را اساس اندیشه‌ورزی خواجه قلمداد می‌کند و پویایی و زیبایی سخن او را برآمده از ابداع وی مبنی بر انتقال و ترجمان تنوع و تناقض‌های جهان واقع به جهان کلام توصیف می‌کند، که به صورت خلق ایهام‌های چندبعدی و محتمل‌الضدین و در نتیجه آفرینش سخن دیالکتیکال تبلور می‌یابد. موضوع محوری در مقاله «ماهیت آثار هنری در آرای آگوستین» (۱۳۸۷) اثر *عبدالرسول چمانی* هستی‌شناسی هنر است. پژوهنده در این مقاله پس از تشریح مفاهیم هنر و زیبایی از نظر الهیاتی آگوستین، نتیجه‌گیری می‌کند، که آگوستین هنر را ماهیتاً دیالکتیک برآمده از تجمع دو ساحت خودپایداری و محاکاتی می‌داند. اصغر شهبازی در مقاله «نقد و بررسی زمینه‌های دیالکتیکی غزلیات حافظ» (۱۴۰۰) با برشمردن زمینه‌های دیالکتیکی شعر حافظ که همگی در دو پارادایم الحاد و عرفان خلاصه می‌شوند، ترکیب‌های دیالکتیک حافظ را به اعتبار نوع سترها و نسبت‌شان با تز و آنتی‌تز اولیه، در پنج قسم دسته‌بندی و تشریح می‌کند. در پژوهش تطبیقی «هماندی‌های دیالکتیکی مولانا و هگل» (۱۳۹۷) محمدیوسف نبیری و همکاران پس از استخراج شواهدی از اشعار مولوی که با نظریه‌های دیالکتیک هگل، از جمله «رابطه خدایگان و بنده» همخوانی دارد، به این نتیجه می‌رسند، که هگل در ابداع و ارائه تئوری دیالکتیک خود، مستقیماً از مولوی متأثر بوده و این اثرپذیری در مبحث «وحدت وجود» نمود بارزتری یافته است. تحقیقات دیگری نیز وجود دارد، که در آن‌ها ادبیات سنتی و اشعار کلاسیک، از جمله غزلیات سعدی و آثار اساطیری بر پایه نظریه «خودآگاهی» و «خدایگان و بنده» مطالعه شده است، اما در زمینه اشعار نو فارسی تحقیق معتبر و مشابهی مشاهده نشد. در جستار حاضر علاوه بر جامعه آماری و زمینه تحقیق، روش پژوهش نیز با رویکردی ساختارگرا و متفاوت از موارد یادشده انجام می‌پذیرد.

۲.۱ مبانی نظری پژوهش

دیالکتیک (Dialectic) اصطلاحی اصالتاً یونانی و برگرفته از «Dialekten» به معنی گفت‌وگو و استدلال است، که پیشینه آن به سده‌های ششم و هفتم پیش از میلاد می‌رسد. ارسطو ابداع دیالکتیک را به *زنون/یلیایی* نسبت می‌دهد، که شش قرن قبل از میلاد مسیح در سواحل آسیای صغیر می‌زیسته‌اند. این اصطلاح از آن روزگار تا به امروز تحولات معنایی بسیاری را پشت سر نهاده و کاربردهای متعدد و بعضاً متناقضی یافته‌است. از این رو و به دلیل استفاده‌های متفاوت فلاسفه از دیالکتیک در بیان مسائل فلسفی و معماهای ناگشودنی هستی‌شناسانه، منتقدان نیز به ابهام در معنی دقیق دیالکتیک و سردرگمی خود در تبیین و تعریف آن اقرار نموده‌اند (ر.ش: بانکی و گوهری‌پور، ۱۳۸۷: ۷۰).

گذشته از این که دیالکتیک در مبادی تاریخ، هنر مباحثه و مهارت در مناظرات فلسفی خوانده شده‌است، در دبیرستان‌های قرون وسطی دیالکتیک به همان دانشی اطلاق می‌شد، که بعدها، یعنی از رنسانس به این سو، «علم منطق» نامیده شد؛ یعنی دانش و روشی که قضایای مجهول را از قضایای معلوم منتج می‌سازد. در این جستار منظور از دیالکتیک فرآیندی است، که طی آن از ترکیب و تعامل دو امر متضاد و متناقض، بروندادی تازه و متفاوت پدیدار گردد. رکن اصلی در این تعریف، «قابلیت جمع تناقض‌ها» و برآمده از نگرش فیلسوفانی است، که بنیان اندیشه جهان‌شناختی آنان را حرکت‌آفرینی و هستی‌بخشی تعامل و ترکیب تضادها تشکیل می‌دهد. ریشه و منشأ این نگرش به *هراکلیتوس* (Heraclitus) یونانی (۵۰۰ سال پیش از میلاد مسیح) بازمی‌گردد، که به طور مکرر و مؤکد مطرح می‌کند: «همه چیز در گذر است، هیچ چیز آرام نمی‌ماند» (فولکیه، ۱۳۶۲: ۱۴)؛ از این رو، «ما [هم] هستیم و [هم] نیستیم» (همان). او برای اثبات ناآرامی سرشتین پدیده‌ها - که با جمع نقیضین پیوندی ناگسستنی می‌یابد - از نایستایی آب رودخانه تمثیل می‌آورد و می‌گوید: «ما دوبار» در یک رودخانه هم پا می‌گذاریم و هم پا نمی‌گذاریم» (خراسانی، ۱۳۸۲: ۲۳۹) زیرا «کسانی که در یک رودخانه گام می‌نهند، آب‌های دیگر و دیگری بر رویشان جریان دارد» (همان).

این پویایی و ناپایداری هم معلول تضاد ذاتی اشیا و برهم‌کنش تناقض‌های درونی پدیده‌هاست و هم علت نمودهای متناقض بیرونی در آن‌ها، که در یک فرایند دوری و دایره‌وار استمرار می‌یابد. به عبارتی، میان ناپایداری و بی‌قراری موجودات با وجوب ترکیب تناقضی آن‌ها - به عنوان بنیاد دیالکتیک - رابطه علی-معلولی دوسویه برقرار است، که به

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نوازش فرهادی) ۱۴۹

صورت دور و تسلسل «هست شدن» پدیده‌ها را تضمین می‌کند. از همین رو، هرaklitos صورت می‌گوید: «همه چیز، از طبیعت گرفته تا هنر، محصول جمع نقیضین و متضادها هستند» (Solovine, 1931:46) و تأکید می‌کند: «تنها قانون فراگیر هستی، **تغییر** است، که پیوسته پابرجا می‌ماند» (گاتری، ۱۳۷۶: ۲۳).

به این ترتیب هرaklitos با طرح تئوری «تغییر و تناقض پیوسته» در مقابل نگرش غالب آن روزگار مبنی بر «ثبات و سکون الثابی» (Elea) و فلسفه ایستایی و جمود فیلسوفانی چون پارمنیدس (Parmenides)، فصل نوینی از علم و فلسفه را پی‌ریزی می‌کند، به طوری که بسیاری او را «پدر دیالکتیک» نام می‌نهند. دیالکتیک هرaklitos پس از وی از سوی فلاسفه و نحله‌های فکری مختلف به طور مستقیم و غیر مستقیم به کارگرفته شد.

از جمله، عارف مسلکان نوافلاطونی از دیالکتیک هرaklitosی به عنوان یک قالب و تکنیک برای تبیین و ترویج محتواهای منبعث از باور مثلی و تناقض‌واره‌های برآمده از آن بهره گرفته‌اند. مثلاً، با طرح مفهوم ذهنی «وحدت وجود» در کنار عینیت «کثرات موجود» تلاش می‌کنند، ادراک و استنتاج مفاهیم مگو و دور از ذهنی چون «رجوع استکمالی و استحاله ارواح در مقام اتحاد» را برای خود و مخاطبان تا اندازه‌ای آسان‌یاب و دست‌یافتنی‌تر نمایند. یکی از چهره‌های برجسته این مشرب فکری، **یان اکهارت** (Eckhart) (۱۲۶۰-۱۳۲۷) است. او با طرح گزاره «قبل از آفرینش، خدا، خدا نبود» (فولکیه، ۱۳۶۲: ۵۸) در برابر اصل واجب‌الوجودی باری تعالی، بر نقش فاعل شناسا بودن انسان و نقش نشانگی کثرات، در تجلی صفات و به فعلیت رسیدن وجودشناسی خداوند تأکید می‌کند و با این شگرد دیالکتیکی، خودآگاهی روان‌های پراکنده و مأموریت غایی موجودات در برون آمدن از خویش و استحاله در هستی مطلق خداوند را یادآور می‌شود.

همچنین در اقوال **نیکولا دو کوئس** (Nicolas de cuse) (۱۴۰۱-۱۴۵۰) عارف نوافلاطونی مسیحی، دیالکتیک هرaklitos بازتابی مستقیم و محتوایی یافته‌است. به باور او:

اصل عدم تناقض فقط برای عقل معتبر است، ولی هوش که [به باور و تعبیر فلوپین] مافوق عقل قرار دارد، می‌تواند به سبب داشتن دید ترکیبی به این مهم نایل آید، که متناقض‌ها را با هم وفق دهد. [او] می‌گوید: قبول متناقض‌ها که در مسلک ارسطویی کفر به حساب می‌آید، مبدأ عروج عرفانی است (همان).

اقبال اندیشمندانی مانند **اکهارت**، **یوهان گوتلیب فیخته** (Fichte) (۱۷۶۲-۱۸۱۴) و **فردریش شلینگ** (Schelling) (۱۷۷۵-۱۸۵۴) از روش و قالب دیالکتیک این امکان را برای

هگل (Hegel) (۱۷۷۰-۱۸۳۱) فراهم آورد، تا چهارچوبی روشن برای متدولوژی دیالکتیک سامان دهد. به این منظور وی اجزای قالب دیالکتیک را چنین صورت‌بندی و نامگذاری می‌کند:

تز (برنهاد) + آنتی تز (برابر نهاد) = سنتز (هم نهاد)

دیالکتیک نزد هگل دانش و روشی محبوب است و هگل نزد علاقه‌مندان به تکامل و ترویج دیالکتیک اهمیت ویژه دارد. از آنجا که هگل نیز مانند هراکلیتوس و افلاطون هستی هر چیزی را محصول دینامیک مبتنی بر تعامل و تقابل تضاد درونی آن می‌داند، در سیر تکاملی دیالکتیک تنها به صورت‌بندی قالبی یادشده بسنده نمی‌کند، بلکه می‌کوشد تئوری دیالکتیک خود را به اغلب زمینه‌های مادی و معنوی، تعینات و انتزاعیات، طبیعت و مابعدالطبیعه تسری دهد و آن را در قالب فرمول زیر مبنای مطالعات مختلف سازد:

اثبات + نفی = نفیِ نفی

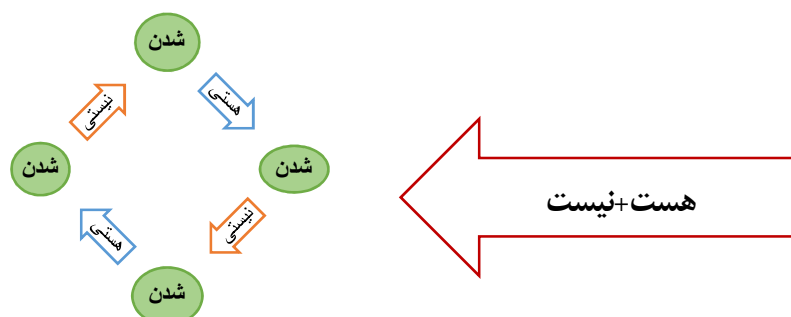
برای مثال، او به عنوان یک مسیحی معتقد که به عشق و اتحاد میان خدا و بنده باور دارد (Hegel, 1971: 23) در اثبات وجود وحدانی خداوند مقابل عوامل رد و آنتی‌تزیهای پی‌آمده (از جمله، ماسواءالله که در درون خود نقش دوگانه نفی و اثبات را ایفا می‌کنند) این تز را به صورت «ایده استعلایی» (Geits) مطرح می‌کند که «[خدا/روح] پیوسته از خود بیرون می‌رود و به خود بازمی‌گردد، تناقض می‌آفریند و در سطحی بالاتر تناقض‌ها را با هم آشتی می‌دهد» (رحیمی، ۱۳۸۳: ۱۰۱). حاصل این سیر، رسیدن ایده یا همان روان استعلایی به آزادی و خودآگاهی، یعنی اتحاد پس از تجرد است، که در جایگاه رکن سوم، سنتز اثبات ثانویه (نفی در نفی) قرار می‌گیرد:

اثبات پیش‌آگاهانه خداوند به عنوان ایده مطلق نامتعیین + نفی ایده و تقابل تعینات متکثر با وجود بی‌منتهای آن ← نفی در نفی: اثبات آگاهانه با سیر خودآگاهانه ارواح و صعود به قله اتحاد.

این فرمول در موارد متناهی و مادی نیز به همین صورت به کار می‌آید، با این تفاوت که نفیِ نفی در بخش سنتز، به‌واقع نفی قطعیت دو بخش متناقض (هستن و نیستن قطعی) است؛ به این معنا که وقتی گفته می‌شود: «انسان، ماده، آب رودخانه و... هم هست و هم نیست» با توجه به ماهیت دگرگونی دمام، پیوسته و بی‌پایان آن‌ها، سنتز، حالتی بینابین «هستن» و «نیستن» پدیده‌های مورد نظر است و حرکت دورانی و دائمی آن‌ها از «بودن اولیه

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نوازالله فرهادی) ۱۵۱

به نبودن و از نبودن به بودن ثانویه» یا خروج و نیست شدن از وضعیتی و هست شدن در وضعیتی دیگر، سنتز نفی در نفی را نمایندگی می‌کند، که نه معادل نعل بالنعل «هستن» در بخش تز، که به مفهوم «شدن نو به نو» و «صیورت مداوم» است: هست + نیست ← هست × (هستن + نیستن) متغیر:

این چهارچوب دیالکتیک حتی از سوی ماتریالیست‌هایی مانند مارکس نیز با استقبال مواجه شده‌است. شایسته یادآوری است، به لحاظ شناخت‌شناسی، هگل بر خلاف مارکس به اصالت ذهن در چهارچوب فلسفه کلاسیک اعتقاد دارد؛ به عبارت دیگر، هگل دیالکتیک ماده و طبیعت را بازتابی از اندیشه و دیالکتیک ذهن می‌داند، اما در فلسفه ماتریالیستی مارکس و لنین و... تغییر و تحرک و تناقض به سرشت ماده و طبیعت نسبت داده می‌شود، که در ذهن انسان به دیالکتیک ترجمه می‌گردد.

دیالکتیک و ادبیات

میان هنر ادبیات و دانش دیالکتیک مناسبت‌های ساختاری (معنایی-صوری) قابل تأملی وجود دارد، که از عوامل مختلفی سرچشمه می‌گیرد. پایه این پیوند -همچنان که پیشتر اشاره شد- بر زبان و ویژگی نشانگی آن قرار دارد، که ماده اصلی و اولیه ادبیات و برخوردار از ماهیتی پارادکسیکال است. زبان‌شناسان در تبیین و تفهیم نشانه-معنا، بر تضاد ماهوی و تقابل نشانه‌های درونی، به عنوان مهمترین ویژگی ذاتی زبان، تأکید نموده‌اند. یاکوبسن (Jacobson) می‌گوید: «واحد‌های زبانی توسط نظامی از تقابل‌های دوتایی به هم مربوط می‌شود. این تقابل‌ها در تولید معنا نقشی بنیادی دارد» (چندلر، ۱۳۸۷: ۱۵۹).

به علاوه جنبه هنری شعر و ادبیات، به یک اعتبار، برآمده از کارکرد بلاغی و کاربرد ویژه زبان است، که با آفرینش فنون فراهنجار بیانی و آرایه‌های آشنایی‌زدای بدیعی، به فراروی زبان ادبیات از سطح کاربردهای غیرهنری و ارتباط‌محور معمول می‌انجامد. بنابراین زبان به عنوان ماده اولیه ادبیات، میان روش و دانش تناقض‌بنیان دیالکتیک و هنر ادبیات (به طور اعم) پیوندی پایدار پدید می‌آورد.

دیالکتیک در ادبیات فارسی (به طور اخص) هم به عنوان شگردی شاعرانه برای پرورش معنا به کار رفته‌است و هم به صورت معانی و محتوای فلسفی عرفانی (از جمله، رموز تناقض‌آمیزی چون وحدت و کثرت، جبر و اختیار، فنا و بقا و...) بازتاب گسترده‌ای دارد. همان‌گونه که سرتاسر حماسه‌ها و اساطیر ما را پیکار بی‌پایان و آشتی‌ناپذیر خیر و نیکی با شر و پلیدی دربرگرفته، متون عرفانی بر خلاف آن، مجمعی از آشتی ضدهاست، که زندگانی را در آمیزش متضادها و مرگ را در آویزش تناقض‌ها خلاصه می‌کند:

زندگانِ آشتی ضدهاست مرگ، آن کاندِر میانش جنگ خواست

(مولوی، ۱۳۶۶: ۶۳)

کاربرد گسترده اینگونه مباحث در ادبیات کلاسیک - که ریشه در باورهای دیرینه ایرانیان به دوگانه خیر و شر دارد - در مقیاسی گسترده‌تر و با رویکرد فنی-زبانی متفاوتی به شعر نو فارسی نیز راه یافته‌است. برای نمونه، مفهوم یگانگی مبدأ و مقصد در بینش و سلوک عارفانه، در سخن مولوی با ترکیب دیالکتیکی «رفت و برگشت» (سیر نزولی صعودی فراق و وصال) در دو نیم‌بیت «هر کسی کو دور ماند از اصل خویش / باز جوید روزگار وصل خویش» ساده و موجز بیان شده‌است، که در مقایسه‌ای گذرا با چگونگی بازتاب این موضوع در منظومه نسبتاً طویل *ندای آغاز* از سهراب سپهری، دورنمایی از تفاوت نگاه نوپردازان به دیالکتیک را نشان می‌دهد. جزئیات این رویکرد متفاوت و چگونگی کارکرد و کاربرست دیالکتیک در سروده‌های نو، در بخش بعدی مورد مذاقه قرار می‌گیرد.

۲. بحث و بررسی

بی‌گمان انجام هر نوع پژوهشی درباره شعر نو فارسی را باید از نوپردازی‌های خودنیم‌آغاز کرد، که سنت‌شکنی‌های او، راه را برای نوسرایان پسین و پیدایش گونه‌های شعر آزاد

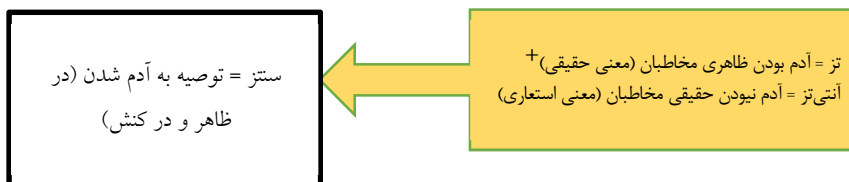
شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نوازش الله فرهادی) ۱۵۳

هموار نمود. از این رو، بررسی سروده‌ها نخست با تمرکز بر شعر *آی آدم‌های* نیما آغاز و با تأمل در اشعاری برجسته از دیگر شاعران تراز اول ادامه می‌یابد. به منظور محدود نماندن نمونه‌های آماری به دهه و دوره‌ای خاص از شعر معاصر، چند نمونه و سروده نیز از شاعران زنده و متأخر امروز (دهه حاضر) نقد و تحلیل می‌گردد.

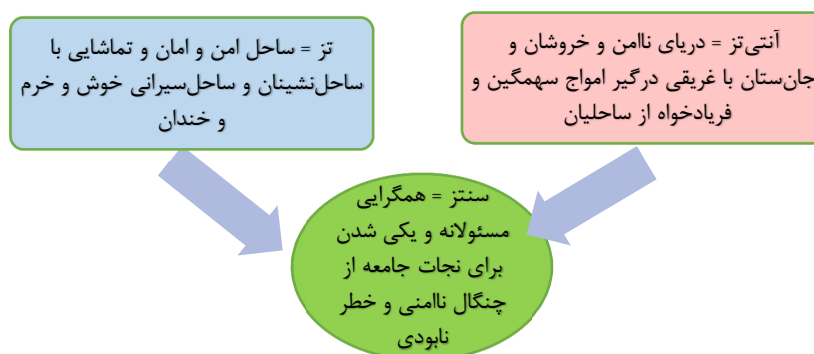
۱.۲ نیما یوشیج-آی آدم‌ها

منظومه *آی آدم‌ها* یکی از نخستین سروده‌های برخورد از شاخص‌های شعر آزاد نیمایی است، که می‌توان نتایج حاصل از مطالعه آن را به اغلب منظومه‌های آزاد تعمیم داد. وجه دیالکتیکی این سروده از همان نخستین واژه مطلع و عنوان سروده سربرمی‌آورد و در واقع از تکیه نیما بر نهاد پرتناقض آدمی و سرشته شدنش از انواع تضادها آغاز می‌شود. نشانه زبانی و عبارت ندایی «آی آدم‌ها» (نیما، ۱۳۸۹: ۱۶) دربردارنده جمیع معانی متضاد و متناقض مبتنی بر سرشت و صفات ضد و نقیض آدمیان و متضمن خوانش‌های متعدد و تأویل‌های متناقض است، که به پویایی و زنده بودن سروده می‌انجامد. تکرار این عبارت در ادامه و تصریح شاعر در مخاطب ساختن ساحل‌نشینانی که به شادکامی غافلانه و خوشگذرانی خودبینانه سرگرمند، به طور مشخص، محمل دو مفهوم متضاد و مجمع دو منظور متناقض است: یکی، ندایی مستقیم است به آدم‌های واقعی، برای یادآوری شاخص‌های آدمیت، به‌ویژه، نوع‌دوستی و مسئولیت‌پذیری اجتماعی به آنان؛ دیگر، عتابی با رویکرد استعاره تهکمه به جامعه‌ای (ساحل‌گردانی) فاقد هویت انسانی، که خرسندی و خوشنودی از سرگرمی‌های روزمره و فرودین، آنان را از اوج اشرفیت و اکرمیت به حقیض «اضل الانعام» بی‌دردی و بی‌مسئولیتی تنزل داده‌است.

ستز و برونداد دیالکتیکی این ایهام پارادکسیکال (همزیستی دو نقیض خطاب آدم بودن و عتاب آدم نبودن) تأکید بر آدمیت و ارزش‌های مترتب بر آن، به‌خصوص نوع‌دوستی و بالاختص بی‌درد و بی‌تفاوت نبودن در برابر رفتاری‌های هموعانی است، که دل به دریا زده، با امواج و عوامل مخل آزادی و آرامش مردمان دست به گریبان شده‌اند. فرمول زیر تعبیر اجمالی این دیالکتیک را نشان می‌دهد:

با توجه به این هم‌نهاد، عنوان و طلیعه سخن، براعت استهلالی گلایه‌آمیز از فضای ناخشنودکننده‌ای است، که در تقابل صحنه‌های متباین و دراماتیک شعر تشریح می‌شود. به عبارتی، این طلیعه دیالکتیکی در دایره دیالکتیک گسترده‌تری قرار دارد، که تمامیت سروده را سامان می‌بخشد. کلیت سروده مشتمل بر دو صحنه متناقض در یک قاب کلی است، که مرز لغزان و نامتعیین میان آب و خشکی به طور متناوب در هم فرومی‌روند و از هم دور می‌شوند. در تأملی باریک‌بینانه، تک‌تک عناصر هر تصویر با متناظر خود در تصویر مقابل، متضاد و متباین است. اما مرزبندی ناپایدار میان این دو مجموعه متناقض و عاملیت دریای سیال و موج در ضرورت آمیزش و الزام همنشینی این دو مجموعه، به ستزی با معناسازی تازه دلالت می‌کند، که تبلور و نمود برجسته آن نتیجه قهری همزیستی تضادها و تناقض‌های یادشده و محصول تأملات مقایسه‌ای خواننده میان جزئیات دو صحنه متناقض است.

شعر «همسایگان آتش» (همان: ۶۴۹) دیالوگ عناصر متضاد (آب و باد و آتش) تعاملی دیالکتیک است، که تأثیرها و ابعاد ستزی آن می‌تواند، با برانگیختن احساس دوگانه خواننده نسبت به این عناصر (به‌ویژه مرداب) نمودار شود. شعر «داستانی نه تازه» با ترکیب و توالی

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نواز الله فرهادی) ۱۵۵

«رشته بستن» و «رشته گشودن» آغاز می‌شود، که ناظر بر سنتز کلی بیهودگی و تکرار تباهی‌هاست و با شرح مصداقی-نمادین آن در قالب دیالکتیک‌های دیگر ادامه می‌یابد. مانند فندق پیر سایه‌گستر + ایستادن آب جوی از رفتار ← «آمدش باد و با شتاب بیرد» (همان: ۲۲۵). همچنین شعر «اجاق سرد» با تلفیق وابسته‌های «اجاق + سرد» ساختار دیالکتیک پیدا می‌کند:

دیدن سنگچین اجاق و توقع روشنی و گرمی مورد نیاز + خامشی سردی و درد و ملال ← یادآوری و بازتولید «روز شیرینم که با من آتشی داشت» (همان: ۱۸).

این سنتز صورت تفصیلی سنتز نخست، معادلی متشکل از مصادیق نمادین همان مفهوم فراگیری است، که در عنوان تناقض‌بنیان سروده و منادای دیالکتیکی «آی آدم‌ها» با ایجاز تمام فشرده شده است.

در مجموع دیالکتیک آغازین، گله‌مندی هشداردهنده از وضعیت نامطلوب موجود است و دیالکتیک تالی، ضمن تشریح نمادین وضع موجود، راهبرد برون‌رفت از آن است. به عبارت دیگر، دیالکتیک نخست بر آگاهی‌بخشی شکوه‌آمیز تمرکز دارد و دیالکتیک دوم، به منزله گذر از مرحله لازم نخستین به مرحله تکمیلی کنشگری برای رسیدن به جامعه آرمانی است.

۲.۲ اخوان ثالث-زمستان

پختگی و کمال‌یافتگی در سروده‌های آزاد مهدی/اخوان ثالث نمونه‌گیری و گزینش را برای پژوهنده دشوار می‌سازد. با این حال تردیدی نیست، شعر زمستان از معروفترین سروده‌های وی و یکی از نمونه‌های برجسته و شاخص شعر نو است، که در آن دو تصویر با اجزای کاملاً متضاد در یک قاب روز برفی نشان داده می‌شود. پی‌رفت یا بخش نخست، روایتی از معابر عمومی است، که سرما و برف زمستان همه‌چیز و همه‌جا، از زمین یخ‌بسته لغزان گرفته تا سقف کوتاه‌شده آسمان بر اثر ابرهای لایه‌برلایه را -که شلاق برف بارشان بی‌وقفه بر سر و صورت رهگذران فرودمی‌آید- برای هر گونه سربر آوردنی ناایمن کرده است. در میان زمین و آسمانی این‌چنین، سرمای سهمناک، بازدم عابران را به صورت «دیواری از ابر تاریک» (اخوان ثالث، ۱۳۷۱: ۷۲) پیش دیدگان قرار می‌دهد. این شرایط در تقابل با ذات اجتماعی بودن انسان و نیاز ماهوی او به زیستی همدلانه و همگرایانه قرار دارد و به زبان دیالکتیک همچون آنتی‌تزی در برابر تز تعامل‌جویی ضروری و تعاون‌طلبی الزامی آدمیان

عمل می‌کند، تا جایی که دیدارها مسدود و منجمد و گفت‌وگوها در بی‌پاسخی «سلام» آغازین عقیم و ابتر می‌ماند. بنابراین پی‌رفت نخست این سروده روایی بر ساختاری دیالکتیک بنا شده است. بر نهاد این ساختار نیاز قهری بشر به تعامل و تعاون با دیگران است، که در رمز «سلام» گفتن نمود یافته و برابر نهاد آن در نماد بی‌پاسخ ماندن سلام و ترک فرضیه «علیک» نمایان گردیده است، تا وخامت وضع جامعه و بی‌رحمی مسببان آن با سبمل سرمای استخوان‌سوز زمستان به خوانندگان یادآوری شود (هم‌نهاد).

رویکرد شاعر به زبان رمز و اشاره خود مؤید این شرایط وخیم و سهمگینی مسببان آن است، به طوری که علی‌رغم استفاده شاعر از نمادهای عینی و مثال‌های ملموس، هم‌نهاد (سنتز) مورد نظر همچنان دشوار و دیریاب می‌نماید. از این رو، کوشش روشنگرانه شاعر با آفرینش پی‌رفت دوم ادامه پیدا می‌کند. بخش دوم سروده تداعی گر مکانی (میکده/قهوه‌خانه) گرم و امن است، که در آن دقیقاً بر خلاف فضای بخش نخست، زمینه از هر حیث برای هم‌سخنی صمیمانه و هم‌اندیشی و در نتیجه دیدن و دانستن حقایق فراهم است و از موانع ارتباطی پرخطر و آسیب‌زای یادشده باید به این مکان -که شاعر گویا بنا به نگرانی‌های امنیتی برخلاف فضای پیشین، از توصیف دقیق آن خودداری می‌ورزد- پناه آورد. شعر زمستان با اشتغال بر این دو پی‌رفت متباین، دو جامعه واقعی و آرمانی را به صورت تز و آنتی‌تز کنار هم نشانده است. این هم‌نشینی امکان مقایسه شرایط واقعی عینی با توقعات ذهنی و ایده‌آل را برای خوانندگان فراهم و دور شدن وضع موجود از مراتب مطلوب را مجسم می‌سازد، که مقدمه‌ای برای تغییر وضع فعلی و گذر به مرتبه برتر شمرده می‌شود (سنتز).

ساختار شعر چون سبوی تشنه بر پایه حقیقت مرگ و زندگی شکل می‌گیرد و با زیور صنعت بدیعی متناقض‌نما (سبوی تشنه، سرشار از تهی، آب و خواب و سنگ، دوست دشمن) آراسته و تقویت می‌گردد. زندگی با تمام تنوع و تضادهایش در دو مقوله مبنایی خلاصه می‌شود: زیست مطلوب بر بستر جویبار زمان. جاری بودن لحظات عمر بدون کیفیت مطلوب، مرگی در هیأت زندگی یا زنده بودن در احاطه و استیلای مرگ است. اخوان این حالت را آمیختگی سنگ سبوشکن مرگ با آب زندگی تعبیر می‌کند، که سبوی تشنه را از دسترسی به آب زندگانی باز می‌دارد. بنابراین سنتز و برآیند این ترکیب مرگ و نیستی است، که موصوف قرار گرفتن سبو برای تشنگی و سراب‌گونگی و رویایی بودن آب، این سنتز و الزام زندگی حقیقی (نه صرفاً واقعیت اضطراری گذر عمر) برای زندگان را

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نوازش فرهادی) ۱۵۷

مؤكد می‌سازد. به این ترتیب، چرخه دیگری از دیالکتیک با آنتی‌تز زندگی در کنار تز مرگ (ستیز پیشین) شکل می‌گیرد: «زندگی را دوست می‌دارم + مرگ را دشمن» (اخوان ثالث، ۱۳۷۱: ۹۷). ستیز این ترکیب دیالکتیک مفهوم ژرف زندگی و مصادیق پر دامنه آن است، که در مجاز موجز (و جز از کل) دوستی‌های بی‌ریا و عاری از نفاق فشرده شده‌است: «من دوستی دارم/ که به دشمن خواهم از او التجا بردن».

در شعر/اندوه (همان: ۷۰) شکل دیگری از دیالکتیک مشاهده می‌شود، که بهره‌گیری شاعر از آرایه‌های تکرار و قلب و ردالمطلع، بعد دیداری ساخت دیالکتیک را این‌گونه پیکربندی کرده‌است:

نه چراغ چشم گرگی پیر	تز
نه نفس‌های غریب کاروانی...	
مانده دشت بیکران خلوت و خاموش / زیر بارانی که ساعت‌هاست می‌بارد	آنتی‌تز
در شب دیوانه غمگین	
که چو دشت او هم دل افسرده‌ای دارد	ستیز
در شب دیوانه غمگین	آنتی‌تز
مانده دشت بیکران در زیر باران...	
نه صدای اسب رهنی تنها	تز
نه چراغ چشم گرگی پیر	

۳.۲ فروغ فرخزاد

غلبه تک‌گویی درون‌نگر در اندیشه و اشعار فروغ تجمیع، تناظر و تقابل مفاهیم فردگرایانه را بر کانون کلام او می‌نشانند. بنابراین دیالکتیک کلام وی را باید در تضاد درونی این مفاهیم یا تعامل آن‌ها با مفاهیم برون‌گرایانه و عناصر اجتماعی جست‌وجو کرد. در بسیاری از سروده‌های فروغ تک‌گویی روایی از منظری مشرف بر دو سوی پنجره زندگی ادا می‌شود، که درون‌سویش زندگی سرد و ساکت و تاریک راوی (سراینده) است و در برون‌سوی آفتابیش، زندگانی پویا و پرتحرک و پرتعامل دیگران جریان دارد. یعنی، دو سبک بسیار دور و دو شکل متضاد زندگی در حد فاصل ناچیز یک پنجره به هم می‌رسند، بلکه مرز میان آن دو با نماد شیشه‌های شفاف و تعین‌شکن پنجره، نامتعین و غیر شفاف می‌شود.^۱ وی با این آمیزش و همسنجی، جان‌کاهی و درون‌سوزی برآمده از ناملایمات زندگیش را نمایان و

برجسته می‌سازد و در خوانشی اجتماعی می‌توان هم‌نهاد این آمیزش دیالکتیکی را اعتراضی بر همه کسان و چیزهایی دانست، که چنین ناکامی‌ها و نومی‌دی‌ها را برای هم‌عصران و هم‌جنسان و هم‌نسلان شاعر سبب شده‌اند.

من از نهایت تاریکی/و از نهایت شب حرف می‌زنم + اگر به خانه من آمدی برای من ای مهربان چراغ بیاور/ویک دریچه که از آن/به ازدحام کوچه خوشبخت بنگرم (فرخزاد، ۱۳۷۲: ۲۷) ← کنایه‌ای انتقادی-عاطفی از نابسامانی‌های زندگی

اما شکوه‌ها و توقعات فروغ در همین سطح متوقف نمی‌شود، بلکه پنجره پرکاربرد سروده‌های او اغلب واسطه بین تاریکی و تنهایی بی‌عشقی از یک سو و آرمان‌شهر روشن از آفتاب عاشقانه‌های آسمان‌سیر از سوی دیگر، قرار می‌گیرد. این دو زندگی اگرچه تا دو سوی پنجره واسطه به هم نزدیک می‌شوند، اختلاف مراتبی از قعر زمین تا اوج آسمان با هم دارند. این اختلاف بی‌منتهای فرافهم، به واسطه نزدیکی در دو سوی دریچه نمادین و به عبارتی تعامل دیالکتیکی طرفین متباین، در دسترس درک و فهم مبتنی بر همسجی قرار می‌گیرد و سهل‌الوصول‌تر می‌گردد. در جدول زیر چند مورد از این تعاملات دیالکتیکی و برونادهای هر یک نشان داده شده‌است:

برنهاد (تز)	برابرنهاد (آنتی‌تز)	هم‌نهاد (ستز)
یک پنجره که مثل حلقه چاهی در انتهای خود به قلب زمین می‌رسد	و باز می‌شود به سوی/ این وسعت مهربانی مکرر آبی‌رنگ	می‌شود از آنجا/خورشید را به غربت گل‌های شمعدانی مهمان کرد (فرخزاد، ۱۴۰۳: ۲۱)
وقتی که زندگانی من دیگر/ چیزی نبود/به جز تیک‌تاک ساعت دیواری	دریافتم باید/دیوانه‌وار دوست بدارم	من در میان پنجره/با آفتاب رابطه دارم ^۲ (همان)
دلم گرفته‌ست/.../چراغ‌های رابطه تاریکند	کسی مرا به آفتاب معرفی نخواهد کرد/... به مهمانی گنجشک‌ها نخواهد برد	پرواز را به خاطر بسپار (همان: ۴۲)

بنابر این شواهد، راه‌هایی از این اعماق تاریک تنهایی و بریدن از دام قوانین دست‌وپاگیر و عقلانیت‌گزیرناپذیر،^۳ پرواز دیوانه‌وار و پریدن بی‌محابا، به سوی تابناکی آن عشق جاودانه و خورشیدنماد آسمان‌مآوا و آرمان‌شهر آزادی آسمان‌پهناست. در تعبیر دیالکتیک این شواهد و اغلب حدیث نفس‌های فروغ، کلیدواژه پرواز و پرنده شدن رکن

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نواز الله فرهادی) ۱۵۹

اصلی (هم‌نهاد) را تشکیل می‌دهد. برای مثال در خوانش دیالکتیکی *پرنده فقط یک پرنده* بود این موضوع را می‌توان به صورت فرمول زیر ساده و مختصر نمود:

آرمان آزادی و عشق‌ورزی (در نماد پرنده‌ای پرجنب‌وجوش در فصل بهار) + محدودیت‌های فردی و اجتماعی انسان‌ها (پرنده نبودن) (مانند بیماری، روزمرگی، افکار جان‌کاه، اخبار توان‌فرسا و...) ← *پرنده شدن* و پرکشیدن دیوانه‌وار در ارتفاع بی‌خبری و لحظه‌ها آبی (فرخزاد، ۱۳۷۲: ۷۶)

کارکرد مشابه این کلیدواژه نمادین را در سایر سروده‌های معاصر، از جمله *پرنده چپته* نیز می‌توان به‌وضوح مشاهده کرد.

۴.۲ عزیز شبانی - پرنده چپته

پرنده چپته سروده عزیز شبانی (۱۳۳۱-۱۴۰۳) شاعر ادیب و حافظ‌پژوه، به چند زبان زنده ترجمه شده است. اگر پارادوکس مراتبی داشته باشد، عنوان این سروده (پرنده چپته) از بالاترین مرتبه پارادوکسیکال برخوردار است؛ پارادوکسی به مراتب اقوی از «پرنده قفس»، که امکان جست‌وخیز حداقلی، معادل فضای تنگ قفس برای پرنده وجود دارد. بنابراین عنوان سروده کانون ساختار دیالکتیک در سراسر سروده و متن شعر صورت مشروح دیالکتیک مبتنی بر ترکیب یادشده است. در این سروده شاعر با الهام از تصویر جفت‌پرنده‌ای نوک‌به‌نوک و نقش‌شده در چپته،^۴ حقیقت پرنده پروازبنیاد را که با «پریدن» نام و هستی می‌یابد، با نقش گره‌بافت و بر بسته پرنده در تار و پود چپته به هم می‌آمیزد؛ به عبارتی سراینده دیالکتیک نقش چپته را به زبان شعر ترجمه می‌کند تا ضرورت ذاتی و اهمیت حیاتی پرواز برای پرنده را، به طور مؤکد و مؤثر خاطرنشان نماید. در این آمیزش، تز تحرک و تکاپوی محض با آنتی‌تز رکود و پابستگی محض همساز می‌شود. همچنان که نام پرنده با جست‌وخیز و پریدن معنا می‌شود، نشان نقش پرنده نیز با تک‌تک گره‌بندهای چپته شکل می‌گیرد و نمایان می‌گردد؛ هرچه گره‌ها پر شمارتر و استوارتر باشد، هستی نقش دوام و قوام بیشتری می‌یابد. بنابراین، همسازی دیالکتیکال پرنده پروازبنا و نقش گره‌ساز پرنده، بر هم‌نهادی فراگیر و حقیقتی انکارناپذیر در نماد پرواز دلالت می‌کند. این حقیقت هستی‌بخش برای پرنده، پرواز است و برای نقش، بر بسته‌گی و ایستایی و در مورد انسان هر ضرورتی را دربرمی‌گیرد، که متضمن حیات و هویت انسانی باشد؛ به یک تعبیر، مُسندی نامتعیین است، که در پیوند با مسندآلیه‌های متفاوت، مختلف و متکثر می‌شود. بنابراین

ساختارمندی دیالکتیک این سروده‌ها با خوانش‌پذیری و تأویل‌مندی آن‌ها منافاتی ندارد. از همین رو، می‌توان گفت، پرواز در دیالکتیک دلسروده‌های فروغ _همچنان که بررسی شد- کارکرد نمادین فلسفی دارد و در پرندۀ چتته، رنگ اجتماعی-نمادین آن غالب می‌شود. پس به این اعتبار، یکی از معانی نمادین پرواز و مصادیق آن حقیقت هویت‌ساز در برونداد دیالکتیکی این سروده، اصل ناگزیر آزادی و اصالت آزادگی است:

پرندۀ و پر باز بودن + نقش و پر بسته بودن ← پرندۀ شدن آزاد و رها

تأکید شاعر در پایان‌بند شعر بر این که:

گره/ گره/ نه بال/ که همه پرندۀ را/ بسته‌اند

هرگز گمان مبر/ که پرندۀ پرواز را نمی‌داند

(شبان، نقل از: فرهادی، ۱۳۹۸: ۱۰۴).

هم تعریضی انتقادی خطاب به حاکمانی است، که گمان می‌کنند، با سلب آزادی انسان‌ها و ازهم‌گسیختن پیوند عاطفی و اجتماعی آن‌ها از یکدیگر می‌توانند، اصالت آزادگی و روح روابط آزادمنشانه را نیز در سرشت آنان از بین ببرند و هم تحریضی یادآورانه است، که اعضای جامعه را در هر موقعیتی به آزادی‌خواهی و حراست از ذات آزاده و آزادگی ذاتی خود، به عنوان اساس حیات و انسانیت خویش فرامی‌خواند.

استفاده از دیالکتیک مبتنی بر سلب صفت ذاتی و توان کنشگری نیازمحور انسان‌ها برای انتقال مؤثر پیام به خوانندگان، مضمونی است، که در شعر *ترانه تاریک* (شاملو، ۱۳۹۸: ۳۴) نیز با توصیف خاموش ایستادن غیر منتظره سوار و دختر هنگام پویایی مورد انتظار و کنشگری ضروری و بهنجار به‌کاررفته است؛ با این تفاوت که اوج تناقض در تز و آنتی‌تز پرندۀ چتته، این سروده را از ساخت دیالکتیکال قوی‌تری برخوردار می‌سازد.

۵.۲ سهراب سپهری

دیالکتیک در سروده‌های سهراب سپهری از جهان‌بینی عارفانه او با چاشنی شبه مثلی و فلوپینی متأثر است. در شعر او توصیف عینیات به زبان ساده با مفاهیم انتزاعی عرفانی به زبان رازناک هنجارشکنانه در هم می‌آمیزد. برای مثال در شعر *روشنی، من، گل، آب* بخش آغازین، مشتمل بر وصف ساده امور و اشیای پیرامون، چون ابر، باد، ماهی درون حوض، سفرۀ نان و پنیر و... ناگاه به گزاره مرموز و پرمعنای «رستگاری نزدیک: لای گل‌های حیاط»

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نوازش الله فرهادی) ۱۶۱

(سپهری، ۱۳۴۶: ۱۵) پیوند می‌خورد. آمیزشی از این دست، گاه به طور موجز و مختصر، در قالب یک مصراع نمود پیدا می‌کند؛ مانند «نردبان از سر دیوار بلند، صبح را روی زمین می‌آرد». این منظومه با ترکیب دیالکتیکی مشابهی پایان می‌یابد: شاعر در چندین مصراع خود را «پر از پر و بال و فانوس (در تاریکی) و ابر و زمین و سایه و خورشید و رود و پل و...» توصیف می‌کند و همه این پر بودن‌های رضایت‌بخش و پر جنب‌وجوش نشاط‌آور را با مرگ‌باری و یأس‌آوری شکوای «چه درونم تنهاست» در مصراع پایانی گره می‌زند. این آمیختگی‌ها از بُعد محتوایی به آمیزش‌های حافظ قربات و شباهت دارد، که مصطفی رحیمی آن را با نام «همساز کردن ناهمسازها» اساس اندیشه‌ی خواجه و ایده‌ی بنیادین شاعری او تلقی می‌کند (رحیمی، ۱۳۹۹: ۳). در سروده‌های هر دو شاعر ماده و معنا، عینیات و ذهنیات، طبیعیات و الهیات با آمیختن‌های این چنین، علی‌رغم تضاد و تقابل‌شان، به سازگاری می‌رسند، که صورت همساز شده‌ی آن‌ها معنای ثانویه و مفهوم استنباطی را به عنوان برونداد دیالکتیک سخن سامان می‌دهد. با این تفاوت که در سروده‌های سپهری تضاد و تناقض درونی تنها به معنا و محتوا محدود نمی‌شود، بلکه گونه‌های زبانی به‌کاررفته در بخش‌های ناهمساز را نیز دربرمی‌گیرد؛ یعنی، بخش عینی (از قبیل اشیای پیرامون و امور روزمره) معمولاً گزاره‌های خبری-توصیفی بسیار ساده با زبان نزدیک به محاروه هستند، که عطف هنجارشکنانه‌ی آن به زبان رازناک عارفانه، کل سروده را در سطح نخست زبان و هنجار کاربردی آن، نظم‌ی پریشان‌شان می‌دهد. از این رو، شاعر در بسیاری موارد این قبیل ناهمسازی‌ها را با استفاده از عبارت یا جمله‌ای میانجی تعدیل می‌کند. این واحد زبانی حدواسط از یک سو، با سادگی رکن نخست هماهنگی پیدا می‌کند و از سوی دیگر، به زبان رمزآلود و مفهوم انتزاعی پایه‌ی دوم نزدیک می‌شود. به این ترتیب ناهمگونی زمخت‌نمای طرفین ترکیب و فضای گذر از رکنی به رکن دیگر، لطافت شاعرانه پیدا می‌کند. مانند

تکه نانی دارم... → مادری دارم بهتر از برگ درخت/ دوستانی بهتر از آب روان ←
و خدایی که در این نزدیکی است.

واحد‌های زبانی حدواسط در ساختار دیالکتیک سروده‌های سپهری همان نقشی را بر عهده دارند، که «دریچه» در دیالکتیک اشعار فروغ فرخزاد ایفا می‌کند.

اما اندکی تأمل در ساختار دیالکتیک سروده‌ها پاشانی و پریشانی مبتنی بر نگاه نخست را متفنی می‌سازد و میزان و عوامل انسجام درونی و استحکام فرمی منظومه را نمایان می‌کند. برای مثال در شعر بلند صمدی پای آب شبکه‌های مکرر دیالکتیک، کل سروده را به صورت

روایتی اپیزودیک درمی‌آورد، که پیوستاری طولی اپیزودها را قرابت معنایی سنتزها و هم‌مفهومی برونادهای دیالکتیک، در خط عمودی سروده برقرار می‌سازد.

اهل کاشانم... + خدایی که در این نزدیکی ... لای این شب‌بوها... → من مسلمانم + قبله‌ام یک گل سرخ → پدرم نقاشی می‌کرد/ تار می‌ساخت... + ... میوه کال خدا را آن روز می‌جویدم در خواب (سپهری، ۱۳۸۹: ۱۱۵)

این نمونه‌ها و شواهد پیشین نشان می‌دهد: هم‌مفهومی یادشده سنتزها و معنای مشترک و انسجام‌بخش اپیزودها در این پیام محوری خلاصه می‌شود، که «رستگاری و خدا همین نزدیکی است» مشروط به آن که چشم‌ها شسته و اشیای پیرامون و امور معمول جور دیگر نگریسته شود، تا نص «اینما تولوا فثم وجه الله» برای پاک‌بینان محقق گردد. این سبک، سپهری و شعر او را به مصداقی از اصل اول دیالکتیک از منظر *افلاطون* تبدیل کرده‌است، که توصیه می‌کند: صاحب سخن باید اجزای متکثر را یک‌جا ببیند، تا [تواند] تصویری یگانه و اندام‌وار از آن ارائه دهد (Plato, 2013: 29).

بنابراین خوانش دیالکتیک سروده و استخراج هم‌نهادهایی که حلقه‌های مفهومی متناوب و پیونددهنده یادشده را تشکیل می‌دهند، در ادراک معانی ثانویه و ورود خواننده به حوزه پیام‌رسانی محوری سروده نقش بسزایی دارد.

شایسته یادآوری است، دیالکتیک سخن سهراب آن بخش از اندیشه وی را نمایندگی می‌کند، که پیشینه‌ای دیرینه در ادبیات و عرفان نمود یافته در فرهنگ و تمدن ایرانی-اسلامی دارد و عرفان پویای ایرانی را از تن‌ستیزی رهبانیت مسیحی غرب و دنیاگریزی هندی-مانوی شرق متمایز می‌سازد. این رویکرد متمایزکننده، بهره‌گیری از امور و امکانات مادی برای رسیدن به اهداف والای معنوی و استفاده از مواهب و ماسوا در سلوک الی الله است. همچنان که مولوی با تلمیح «پادشاهی-پیامبری سلیمان (ع) و تمثیل آب و کشتی» (مولوی، ۱۳۶۶: ۴۹) و با تصریح این که «عشق مجازی را گذر بر عشق حق است انتها» (مولوی، ۱۳۷۸: ۱۳) بر آن تأکید کرده‌است. به عبارتی تمایز مورد اشاره، آشتی دادن نقیض‌های تنانه-روحانی، عشق‌های مجازی-حقیقی و تعلقات دنیایی و آرمان‌های خدایی با هم است، که در عرفان سایر ملل و ممالک، ممتنع و مانعه‌الجمع شمرده می‌شوند. جهان آرمانی سپهری -که درون‌مایه اکثر سرورده‌های وی را تشکیل می‌دهد- جدای از عالم ماده نیست. او رفتن به آن جهان را همانند سفرهای معمولی (با کفش و چمدان و پیراهن و...) می‌بیند و در چشم شسته او عالم الهی و آرمانی لابه‌لای همین امکانات روزمره، قابل رویت

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نواز الله فرهادی) ۱۶۳

و وصال است. بنابراین، دیالکتیک کلام او - که از امکانات و اصطلاحات دو جهان حقیقت و واقعیت تشکیل می‌شود - غالباً متضمن ایجازی بلاغی و متناسب با حال و مقام وحدت یا پیوند بلا فصل این دو جهان است.

۶.۲ شفيعی کدکنی - گون و نسیم

سفر به خیر سروده محمد رضا شفيعی کدکنی، مناظره‌ای میان «گون» نماد ایستایی و بسته‌پایی و «نسیم» سمبل پویایی و گریزپایی است. این دو صفت به لحاظ طبقه‌بندی تقابلی «کروز» (Cruse, 1995: 202) در ردیف دوگانه‌های تکمیلی و متناقض جای می‌گیرند و دیالوگ میان گون و نسیم، به عنوان عناصر کانونی سروده، ساختار دیالکتیکال آن را سامان می‌دهد. این سروده نیز مانند بسیاری از اشعار نو در ردیف متون باز و تأویل‌پذیر قرار می‌گیرد و از ظرفیت تحلیلی بالا و نمادگذاری متنوعی برخوردار است. از جمله می‌توان گون را نماد انسان‌های پایبند و دلبسته میهن دانست، در برابر افرادی که ریشه‌ای در خاک آرمان‌خواهی ملی، میهنی و مذهبی ندارند (نسیم). در نگرش اجتماعی دیگر به این سروده، «کویر» نماد سرزمینی سوخته و غیر قابل سکونت بر اثر عوامل سیاسی-اجتماعی، همچون بی‌لیاقتی و اختناق فرمانروایان است، که گروهی را مجبور به مهاجرت نموده و گروهی را به بسته‌پایی زندان و پابسته بودن فقر و بیچارگی و... واداشته است. در مناظره نمادین این منظومه گون از جایگاه اقلیت نخبه و آگاه جامعه - که گویی به جرم آگاه بودن و تهدید بالقوه برای مسببان این وضع فجیع، با محدودیت و فروبستگی مواجه است - به نسیم رها و حاضر در همه‌جا، یعنی عموم توده‌های مردمی و اکثریت پراکنده اجتماع، اهمیت آزادی و آبادانی و ارزش‌های رها بودن از دام فقر و فلاکت و ویرانی را یادآوری می‌کند. در گفت‌وگو و تعامل دیالکتیک گون و نسیم مرور وضعیت موجود و مقایسه غبارآلودی دلگیر «این کویر وحشت» (شفيعی کدکنی، ۱۳۵۰: ۱۳) با شکوفه‌زارهای پرباران، آگاهی طرفین را تکامل می‌بخشد و آنان را به خودآگاهی تحول‌آفرین می‌رساند (Hegle, 1977: 65). سنتز خودآگاهی برآمده از دیالوگ یادشده - که با رمز جملات «دل من گرفته، همه آرزویم و بسته‌پایم» بیان شده است - پرده برداشتن از توان بالقوه و فعال کردن نقش ذاتی خودآگاهان در تغییر وضعیت موجود است (هگل، ۱۳۸۷: ۶۹). خودآگاهی گون و نسیم در مواجهه با هم، ابتدا با روشن شدن سرشت هستانه هر کدام نمود می‌یابد. در این مرحله از خودآگاهی یادآوری می‌شود، که هستی «گون» بر بنیاد ریشه در خاک داشتن و ایستادگی، استوار است و «نسیم»

با جنبش و پویایی هست می‌شود؛ همچنان که ایستایی نسیم مانند «آسودگی موج» به عدم آن می‌انجامد، گون هم با جابجایی و بی‌ثباتی به مرگ محتوم می‌رسد. تعامل خودآگاهانه گون و نسیم در این مرحله، به خودآگاهی مهم و ثانوی آن دو، مبنی بر پیوند گون (گیاه) با شکوفه و ارتباط نسیم با باران - منتهی می‌گردد (همان: ۱۲). به عبارتی، تعامل گون و نسیم نمادین آن‌ها را به ذات خود آگاه می‌کند و از مسیر این خودآگاهی (در کنار آگاهی پیشین نسبت به دیگری، همچون باران و شکوفه، عوامل و آثار بی‌بارانی و بی‌شکوفگی و...) به پیوندشان با هم و این که خود بخشی بالقوه از آن شکوفه و باران آرمانی هستند، آگاه می‌شوند. بنابراین خودآگاهی، نخستین سنگ بنای گذر از وضع موجود به وضع مطلوب است. از همین رو، هگل آن را مبنای تحول تاریخ و تداوم هستی توصیف می‌کند و منتقدان با تکیه بر تئوری «خدایگان و بنده» دگرگونی اجتماعی و چرخش قدرت و بلکه واژگونی معادلات سیاسی - اجتماعی را صرفاً محصول خودآگاهی می‌دانند (Houlgate, 2003: 20). گفت‌وگوی دوستانه گون و نسیم و پیغام سمبلک «برسان سلام ما را» نخستین نمود این دگرگونی است، که گویی جامعه پریشان، ناامید و ناتوان را به همدلی و همگرایی و هم‌افزایی برای ایجاد تغییری بزرگ برمی‌انگیزد.

این ساختار و فرایند کلی، از خودآگاهی دیالکتیک تا تحریض مخاطبان به دگرگونی را در سایر سروده‌های شفیهی کدکنی، از جمله، در شعر کوتاه پردگیان نیز به روشی موجز و مینی‌مال می‌توان مشاهده کرد، که در آن ترکیب تر «روشنایی‌نامه شادی و آزادی» (شفیهی کدکنی، ۱۳۸۳: ۲۰۵) با آنتی‌تر «دیو ظلمت و زنگار» و دیوار اختناق و استبداد، به ستنز برانگیختگی و پویش آگاهانه جامعه به سوی برانداختن این دیو و دیوار و گسترش روشنایی ایده‌آل می‌انجامد:

تَر	آنتی‌تَر	ستَر
کنار باور سبز صنوبرها/.../جهان در لحظه‌ای زیباست	اگر این ظلمت و زنگار/ که می‌بندد ره دیدار/ بگذارد	تحریک و تحرکت برای براندازی موانع شادی و آزادی
تمام روشنایی‌نامه باران/ مدیج رستگاری‌هاست	اگر این دیو و این دیوار/ بگذارد	

در شعر دیگری با نام پل (همان: ۶۸)

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نوازالله فرهادی) ۱۶۵

تز	آنتی تز	ستز
رود با هلهله‌ای گرم و روان می‌گذرد	بر فرازش پل، در خواب گران	دعوت به بیداری و پویایی و پرهیز از خواب غفلت و رخوتی که زندگی را به کانون تباهی و فساد (=) معبر روسپیان) مبدل می‌سازد.
بر فراز پل -یا ریزش تند- ابر می‌بارد و می‌بارد	پل به رویایی ژرف	

۳. نتیجه‌گیری

دیالکتیک چه به معنی منطق سقراطی و دیالوگ تناقض‌مبنا و اقناعگر با مخالفان و چه در تلقی اساس حرکت‌آفرین و تناقض‌بنیان هستی مجرد، با هنر فرهنجار شاعری -که خود از مقوله‌های برآمده از هستی مجرد است- و با بنیاد تضادآمیز زبان -به عنوان ماده‌اولیه شعر- پیوند و ارتباط نزدیکی پیدا می‌کند. از این رو، در اشعار ادوار مختلف، به‌ویژه در حوزه ادبیات عرفانی، می‌توان رگه‌هایی از کارکرد دیالکتیکی تضادها و تقابلهای را مشاهده کرد. در شعر آزاد معاصر دیالکتیک حضور گسترده و چشمگیری دارد. به طوری که این رویکرد آشنایی‌زدا و هنجارشکن، خود به هنجاری ساختارساز در شعر نو فارسی تبدیل شده‌است. از همین رو، کاربرد موردی و سنت‌شکنانه دیالکتیک در اشعار ستزی، فهم سخن را نیازمند شرح و تفسیر می‌سازد، اما دیالکتیک در سروده‌های نو، مسیری تفسیرگر و عاملی تسهیل‌کننده برای دستیابی خواننده به معانی زیرین سخن است. دیالکتیک در متون عرفانی کهن معمولاً از لوازم زبان رازناک و شطح‌گونه است، که نیازمند شرح و گره‌گشایی است، به گونه‌ای که عارف زبان‌آوری مانند مولانا گاه به بُعد تئوریک دیالکتیک وارد می‌شود و برای تفهیم اسرار مگوی نهفته در آن به مخاطب، به اصولی چون «ضد به ضد پیدا شود» استناد می‌جوید. در حالی که رویکرد فزاینده نوسرایان به دیالکتیک، آن را به صورت ویژگی رایج و قابل توجه در ساختار اغلب سروده‌های نو درآورده‌است. ازاین‌رو، ترکیب نقیضین (تز و آنتی‌تز) در شعر نو نه تنها بخشی از دشواری و عوامل دیریابی اثر نیست، که خود راهبردی برای رهنمونی خواننده به مفاهیم زیرین است و تجمیع تز و آنتی‌تز در ساخت دیالکتیک اثر معبری می‌شود، که خواننده به معنی ثانویه (ستز) دست یابد.

ساختار دیالکتیک شعر نو با توجه به چگونگی پیوند پایه‌های سه‌گانه (تز، آنتی‌تز و ستز) اشکال مختلفی دارد. در اغلب سروده‌ها این ساختار بر واژه یا ترکیبی کانونی استوار است، که در سراسر سروده شرح و انتشار می‌یابد (مانند شعر پرنده چتبه). شرح و نشر

دیالکتیک کانونی در سروده‌های بلند گاه با تولید بخش‌های دیگری با ساختار دیالکتیک همراه است، که کل سروده را به صورت روایتی اپیزودیک درمی‌آورد. اشتراک و اتحاد هم‌نهادهای برآمده از بخش‌های دیالکتیک تشریحی، با هم‌نهاد شبکه مرکزی، تمامیت سروده را به دایره‌های یکتا مرکز دیالکتیکال تبدیل می‌کند (مانند شعر *آی آدم‌ها و گون و نسیم*). ساخت اپیزودیک اشعار بلند در مواردی به دلیل همپایگی معنایی اپیزودها و مترادف سنتزهای هر بخش و رابطه تضامنی آن‌ها با هم‌نهاد کانونی، شکل زنجیره‌ای به خود می‌گیرد، که حلقه‌های واسط و پیونددهنده بخش‌ها از هم مفهومی سنتز مرکزی با سنتزهای دیگر پدید می‌آید (مانند شعر *دریچه فرخزاد و نوازش نور سپهری*).

در ساختار مورد بحث پایه‌های تز و آنتی‌تز، از الفاظ شعر و دال‌های سخن تشکیل می‌شود، که غالباً کارکرد سمبلیک دارند. تجمیع و سازواری این دو نقیض در بیشتر موارد بدون واسطه‌های لفظی و تنها به یاری قراین معنایی انجام می‌شود و در مواردی به واسطه لفظی نمادین (مانند *دریچه*) یا عبارتی که نقش همسازانه زبانی دارد، صورت می‌پذیرد. سنتز (هم‌نهاد) برآمده از سازواری و هم‌نشینی برنهاد و برابرنهاد، هویت مفهومی و معنی ثانوی سخن را تشکیل می‌دهد، که گاه ردی از آن به صورت برون‌داد دیالکتیک ملفوظ در پیکره سروده نمایان است و از نظر کارکرد حقیقی یا نمادین با الفاظ تشکیل‌دهنده تز و آنتی‌تز همسویی دارد. در بسیاری از نمونه‌ها دریافت سنتز (پیام محوری و معنای زیرین) بدون اشارات لفظی و بر اساس قراین معنایی و بافت مفهومی کلام تماماً بر عهده خواننده گذاشته می‌شود. آزاد یا اشاره‌وار بودن سنتزها در کنار چهارچوب مفهومی برآمده از آمیزش تز و آنتی‌تز، خوانش اصولی و نظام‌مند هرمنوتیکی سروده‌ها را امکان‌پذیر می‌سازد؛ به عبارتی دیگر، قائل شدن به ساختار دیالکتیکی، منافاتی با خوانش‌پذیری هرمنوتیکی اشعار پیدا نمی‌کند.

یادداشت‌ها

۱. *سهراب سپهری* این ویژگی شیشه‌ها را دستمایه خود برای تجسم غلوآمیز شدت و حدت روشنایی قرار داده است: «از هجوم روشنایی شیشه‌های در تکان می‌خورد» (سپهری، ۱۳۴۶: ۳۰).
۲. شاملو نیز چنین نقش و اهمیتی برای *دریچه* قائل است: «ستاره‌باران جواب کدام سلامی / به آفتاب / از دریچه تاریخ (شاملو، ۱۳۹۸: ۵۶)

شعر نو: دیالکتیک و معنا ... (نواز الله فرهادی) ۱۶۷

۳. وقتی که اعتماد من از ریسمان سست عدالت آویزان بود/ وقتی که چشم‌های کودکانه عشق مرا/ با دستمال تیره قانون می‌بستند...

۴. (برای آگاهی از صنعت دست‌بافت چتته و نقش مورد نظر ر.ش: همایون‌پور، ۱۳۸۳: ۷۸)

کتاب‌نامه

- اخوان ثالث، مهدی (۱۳۷۱). *گزیده اشعار*. تهران: مروارید
- بانکی، فرزین و گوهری‌پور، مرتضی (۱۳۸۷). «دیالکتیک و معنا». *نامه پژوهش فرهنگی*، ۹(۳)، ۶۷-۸۸
- چمانی، عبدالرسول (۱۳۸۷). «ماهیت دیالکتیک آثار هنری در آرای آگوستین». *ماهنامه باغ نظر*، ۵(۱۰)، ۱۷-۲۶
- خراسانی، شرف‌الدین (۱۳۸۲). *نخستین فیلسوفان یونان*. تهران: علمی و فرهنگی
- رحیمی، مصطفی (۱۳۹۹). *حافظ اندیشه*. تهران: نشر نو
- رحیمی، مصطفی (۱۳۸۳). *مارکس و سایه‌هایش*. تهران: هرمس
- سپهری، سهراب (۱۳۸۹). *گل باغ دیگر*، به اهتمام آناهیتا حسین‌زاده. تهران: اردیبهشت
- سپهری، سهراب (۱۳۴۶). *حجم سبز*. تهران: سروش. برگرفته از نسخه الکترونیکی سایت www.zoon.ir
- شاملو، احمد (۱۳۹۸). *ابراهیم در آتش*. تهران: نگاه
- شفیعی کدکنی، محمدرضا (۱۳۸۳). *آواز باد و باران*. تهران: چشمه
- شفیعی کدکنی، محمدرضا (۱۳۵۰). *در کوچه باغ‌های نشابور*. تهران: توس
- شهبازی، اصغر (۱۴۰۰). «نقد و بررسی زمینه‌های دیالکتیکی غزلیات حافظ». *فصلنامه پژوهش‌های ادبی*، ۷۱(۱۸)، ۶۹-۹۷
- فرخزاد، فروغ (۱۴۰۳). *ایمان بیارویم به آغاز فصل سرد*. برگرفته از نسخه الکترونیکی سایت www.bayanbox.ir
- فرخزاد، فروغ (۱۳۷۲). *تولدی دیگر*. تهران: مروارید
- فرهادی، نواز الله (۱۳۹۸). *جرعه جان*. تهران: میعاد اندیشه
- فولکیه، پاؤول (۱۳۶۲). *دیالکتیک*، ترجمه مصطفی رحیمی. تهران: آگاه
- گاتری، دبلیو (۱۳۷۶). *تاریخ فلسفه یونان*، ترجمه قوام صفری. تهران: فکر روز
- مولوی، جلال‌الدین محمد (۱۳۷۸). *کلیات شمس*، به کوشش عزیزالله کاسب. تهران: محمد
- مولوی، جلال‌الدین محمد (۱۳۶۶). *مثنوی معنوی*، به اهتمام رینولد نیکلسون. تهران: امیرکبیر
- نیری، محمدیوسف و همکاران (۱۳۹۷). «همانندی‌های دیالکتیکی مولانا و هگل». *فصلنامه شعرپژوهی*، ۱۰(۳)، ۱۹۱-۲۱۴

۱۶۸ / ادبیات پارسی معاصر، سال ۱۵، شماره ۱، بهار و تابستان ۱۴۰۴

نیمایشیج (اسفندیاری)، علی (۱۳۸۹). *مجموعه اشعار*. تهران: زرین
هگل، گئورگ ویلهلم فردریش (۱۳۸۷). *خدا/ایگان و بنده*، ترجمه حمید عنایت. تهران: خوارزمی
یاسپرس، کارل (۱۴۰۱). *فیلسوفان بزرگ*، ترجمه اسدالله مبشری. تهران: نیلوفر

Cruse, D. A. (1995). *Lexical Semantics*. Cambridge University Press

Hegel, G. W. F. (1977). *Phenomenology of Spirit*. tr: V. Miller, Oxford and New York, Oxford University Press

Hegel, G. F. (1971). *Spirit of Christianity and Its Fate (Early Theological Writings)*. tr: T. M. Knox, University of Pennsylvania Press

Heraclit Ephesus (1931). *Doctrines Philosophasters*. tr: Solovine, Maurice. Alcan: Librairie Felix

Houlgate, S. (2003) *Hegel's Phenomenology of Spirit (The Blackwell Guide to Continental Philosophy)*. Cornwall: Blackwell Publishing Ltd

Jacobson, R. & Halle, E. (2002). *Fundamentals of Language*. The Hague: De Gruyter Mouton

Plato (2013). *Phaedrus*, tr: B. Jowett. Encyclopedia Britannica, Chicago, IL. www.gutenberg.org

Solomon, R. (1983). *In the Spirit of Hegel*. New York: Oxford University Press